

A pénzhordó lidérc

Régen Zsigárdon azt beszétek, hogy aki a hóna alatt kikölti a fekete tyúk tojását, annak megjelenik a panyómadár és rengeteg-rengeteg kincset hordhat össze. Volt itt a faluba' egy ember, aki nagyon kapzsi volt, zsugori volt és a név is rajta maradt, hogy Panyó. Azér', mer' ő kiköltötte a panyómadár tojását. Hordta a hóna alatt, hordta a hóna alatt, addig feküdt az ágyba', amég a tojásból egy csúnya hosszúlábú, kopasznyakú csibe nem bújt elő. De ahogy előpattant a tojásból mingyá' azt mondta:

– Na, mit hozzak?

Hát ez az ember nem tudott mit mondani neki. Hirtelen azt mondta:

– Szart hozzá'!

Hát elkezdte körbehordani őt azzal, amit kért. Na, megijedt ez az ember:

– Há' ne ezt, pézt hozzá'!

No, a madárnak se köllött több, térút-fordút, kettőt, hármot, egykettő körberakta itet pénzzee. Rakta-rakta, annyi pézt hordott körülötte, hogy má' megijedt a Panyó, hogy ez a panyómadár megfújcsa itet, mer' annyira szorosan rakta köré a pézt, hogy má' a nyakáig ért. Amikor ez megtörtént, akkor éppen a' ablak alatt elkurjantotta magát a tollas:

– Tollat, bőrt! Van-e eladó?

Aszongya ez az ember:

– No, gyere madaram.

Beleszorította itet a dunnábo és odatta a tollas zsidónak. Megy a tollas, viszi a panyómadarat, má' kiírt a falubó', egyszer csak aszongya neki a madár a hátán. Nem tudta, hogy mi van benne. Aszongya hogy:

– Tegyé' le! – Nézked, [hogy] ki szól, letette itet. – Vegyé' fő'!

Fővette a batyút. Így csinát vele úton-útfélen még egyszer csak a zsidó megijedt, ehajította a dunnát, s futott, mint akinek a szemit vették. Azóta a panyómadár járja a világot. Hónap lehet, hogy a te vendéged lesz.